

109
нищо, защото прати на себаста две бѣчонки ракия. Така е. Дано стрела го прониже! Когато Тодор на Петкови открадна коня на сирака Андрея, пак нищо не биде наказан! И сега ще е така! Който най-е пострадал, най-малко ще получи, а който не му е изгоряло нищо ще вземе кай-много! Но кой ще го каже на Асен и Анча! Нашата майчица Анна! Боже, запази я!

Росица неволно хвърли поглед към царицата, която ѝ направи знак да мълчи. След това грижливо си отбеляза всичко, от което се оплакваха хората. Отидоха в развалините, записа си имената на тия, които най-много са пострадали, раздадоха пари, дрехи, храна.

— От името на царя... — казваше Витеем.

Ала внезапно стана нещо неочаквано.

Когато в една по-здѣла къща момата на стопанина пристѣпи да почерпи гостите и дигна взор към дребничката жена, която бе седнала най-накрая на миндеря, плъх виж замря на устните ѝ, тя изтърва прѣтрогледжосаната паница, бързо и смутено се огледа наоколо си.

— Царицата!

Всички наскочаха поразени, впили очи в жената с чудните, благи сиви очи и сами се изумиха на простотата си. Това бе наистина Анна, царицата, която обикаляше народа си и се грижеше за него. Не само дѣщерята на стопанина я бе виждала в Търнов, ала никой не бе помислил за миг дори, че някога царска стѣпка ще мине през селото им, отправена от неспирна и бдяща тревога.

Парици и отроци паднаха на колене, докосваха с благоговение устни до ръкава ѝ.

— Добре ни дошла, честита царице!

Мълвата се прѣсна за миг навсякъде. Гѣсти тѣлпи ^{може} се натрипаха около къщата, изпълниха дворчето, качиха ^{се} по плетищата, задрѣстиха уличките.

Анна бе дошла. Това не бе сън. Най-горещото им желание, най-